

MISTBORN

BRANDON SANDERSON

POSELSTVÍ PRÁVA

Brandon Sanderson

POSELSTVÍ PRÁVA

MISTBORN

TALPRESS

Copyright © 2011 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Translation © 2013 by Milena Poláčková
Cover © 2011 by Chris McGrath

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-524-3

PRO JOSHUU BILMESE

– který se mi nikdy nebojí říct, co je v knize špatně,
a potom za ni vždycky bojovat, i kdyby to ostatní vzdali.

PODEKOVÁNÍ

Poprvé jsem se zmínil svému redaktorovi o nápadu napsat mistbornský román z pozdější doby, myslím, v roce 2006. Tento záměr se Scadrialem, planetou, na které se tyto knihy odehrávají, jsem měl už velmi dlouho. Chtěl jsem vybočit z představy fantastických světů jako statických míst, kde uběhnou celá tisíciletí, aniž by došlo k technickému pokroku. Tehdy jsem naplánoval druhou trilogii, tentokrát z městského prostředí, a třetí trilogii odehrávající se v budoucnosti. Spojovat by je všechny měla allomancie, feruchemie a hemalurgie.

Tato kniha ale není částí zmíněné druhé trilogie. Je to jenom taková odbočka, cosi, co se nečekaně vymklo z mého plánování, kam se svět bude ubírat. Říkám to všechno jenom proto, abych vysvětlil, že je nemožné vyjmenovat všechny ty, kdo mi během celých těch let pomáhali. Mohu ale jmenovat aspoň pár skvělých lidí, kteří mi pomohli konkrétně s touto knihou.

K prvním čtenářům patří jako obvykle můj agent Joshua Bilmes a můj redaktor Moshe Feder. Tuhle knihu jsem Joshuovi přímo věnoval. Věřil v mé knihy mnohem dříve než všichni ostatní. Vždycky pro mě byl skvělým zdrojem a dobrým přítelem.

Ostatní alfa-čtenáři byli lidé z mé skupiny tvůrčího psaní. Ethan Skarstedt, Dan Wells, Alan & Jeanette Laytonovi, Kaylynn ZoBellová, Karen Ahlstromová, Ben & Danielle Olsenovi, Jordan Sanderson (svým způsobem) a Kathleen Dorseyová.

A konečně samozřejmě neopominutelný Peter Ahlstrom, můj asistent a přítel, který dělá pro mé psaní nejružnější důležité věci a zaslouží si za to nekonečný dík.

V nakladatelství Tor moje poděkování zasluhuje Irene Gallová, Justin Golenbock, Terry McGarry a mnoho dalších, které tu opravdu nelze vyjmenovat – všichni od Toma Dohertyho až po prodejní oddělení. Díky vám všem za perfektní práci. Opět musím zvlášť poděkovat Paulu Stevensovi, který zdaleka překonává všechno, co bych mohl čekat jako pomoc a poučení.

K beta-čtenářům patřili Jeff Creer a Dominique Nolan. Ten si zaslouží zvláštní dík jako zdroj informací okolo zbraní. Kdybyste někdy potřebovali na něco správně vystřelit, obraťte se na něj.

Všimněte si krásné obálky. Jejím autorem je Chris McGrath. Požádal jsem ho o ni po zkušenosti s jeho obálkami brožovaných vydání všech dílů Mistborna. Autory ilustrací uvnitř knihy jsou Ben McSweeney a Isaac Stewart, protože jejich ilustrace v *Cestě králů* byly naprosto úžasné. V této knize v tom pokračují. Ben neméně úžasně graficky zpracoval společenskou hru Mistborn, kterou právě vydala společnost Crafty Games (podívejte se na crafty-games.com, zvláště pokud vás zajímá Kelsierův příběh).

A konečně bych chtěl opět poděkovat Emily, své skvělé ženě, za podporu, za kritiku a za lásku.

LENDELSKÁ
KOTLINA
a
SEVERNÍ BURINY

eno v Kantonu kartografie

25 50 75 100

TYRIANSKÉ MOŘE

CALLINGFALE

COVINGTAR

WERTING

TREL

MADIL

ISAEUCOVA ZATOČINA

DÁLNY DOREST

FARADANA

SEVERNÍ BURINY

CHANNEL RANGE

DRYPOST

TATHINGDWEL

ONDWEL

DAZARLOMUE

ALENDEL

WYLLION

RASHEKIN

MENDOVO
MOŘE

DRYPORT

IRONGATE RIVER

BILMING

ELENDEL

STEINEL

VINDIEL-CAMEUX

DOXONAR

DORIEL

TARIER

ELMSDEL

GARMET

B

A

S

SERANSKA OBLAST

BURINY

MĚSTO
ELENDEL
A OKOLÍ

PODLE ZÁZNAMU
Z ROKU 341
KANTONU KARTOGRAFIE

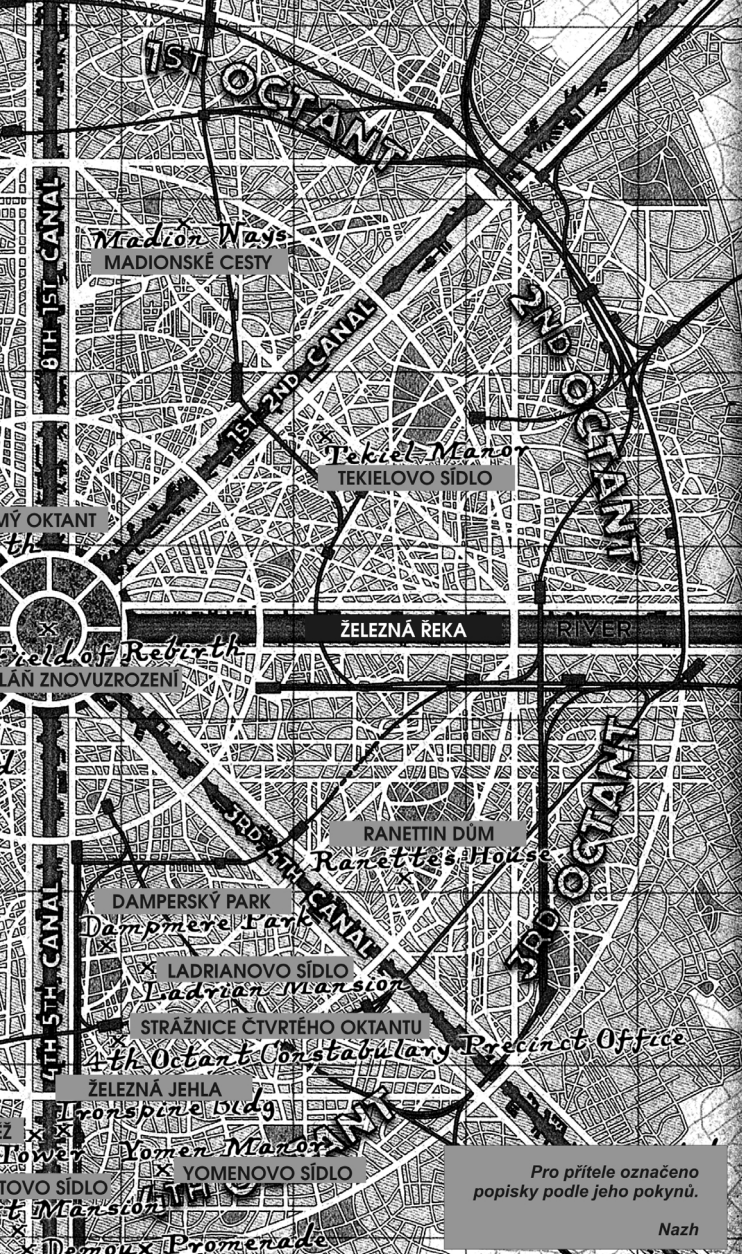
HAMMONDARSKÁ ZÁTOKA
HAMMONDAR BAY

LEGENDA

	CESTY		ŽELEZNICE
	PODZEMNÍ ŽELEZNICE		ŽEL. STANICE
	DOKY		DOMY
	PARKY		FARMY

0 1/4 1/2 3/4 1

1 čtverec plánu = 1 čtvereční míle

Pro přítele označeno
popisky podle jeho pokynů.

Nazh

PROLOG

Wax se plížil příkrčený podél zchátralého plotu. Boty mu vrzaly po vyprahlé zemi. V ruce držel Sterrion ráže 36 s dlouhou stříbřitou hlavní pokrytou červeným blátem. Na pohled nic zvláštního, ale šestiranný bubínek byl velmi precizně zpracovaný a zasazený do rámečku ze slitiny oceli, takže se pohyboval naprosto bezchybně. Pažba nebyla ze žádného nablýskaného kovu ani z exotického materiálu, ale padla do ruky jako ulitá.

Plot, který mu sahal asi do pasu, byl chatrný a omšelý a držely ho pohromadě jenom trouchnivějící provazy. Byl zatuchle cítit. Už dávno z něj utekli i červi.

Wax vykukoval přes pokroucená prkna a rozhlížel se po opuštěném městě. Před očima se mu míhaly modré paprsky, které vedly od jeho těla k nejbližším zdrojům kovu. Byl to výsledek jeho allomantického působení. Pálil ocel a to mu umožňovalo najít kolem sebe zdroje kovů a potom na ně tlačit, kdyby chtěl. Působit svou váhou proti jejich váze. Kdyby byly těžší, budou ho odpuzovat. Když bude těžší on, bude je k sobě přitahovat.

V tuto chvíli však proti žádnému kovu netlačil. Jenom sledoval přes modré paprsky, jestli se nějaký ze zdrojů kovu nepohybuje. Nepohyboval. Byly to kovové hřeby v domech, zbytky vystřílených patron na zemi, podkovy ležící na hromadě v nedaleké kovárně. Všechno to bylo stejně nehybné jako stará ruční pumpa, která stála kousek od něho po pravé straně.

Zbystřil a zastavil se. V žaludku mu příjemně hořela ocel, a tak – preventivně – jemně zatlačil do všech stran od sebe. Tento trik se naučil před pár lety. Netlačil na žádný konkrétní kovový předmět, ale vytvořil si kolem sebe jakousi ochrannou bublinu. Každý kov, který na něj poletí, bublina vychýlí stranou.

Nebylo to ani zdaleka spolehlivé. Stejně mohl dostat zásah. Ale rána by chytila faleš a nedopadla by tam, kam původně mířila. Už několikrát mu to zachránilo život. Vlastně ani sám nevěděl, jak to dělá. Allomancie byla často intuitivní. Také nějak dokázal vyjmout ze svého allomantického působení kovy, které on sám nesl, aby mu nevyletěla zbraň z ruky.

Potom pokračoval dál podél plotu – přitom stále pozoroval modré paprsky a ujišťoval se, že ho nikdo nesleduje. Feltrel býval prosperující město. Tak před dvaceti lety. Potom se nedaleko usídlil klan kolossů. A pak už šlo všechno z kopce.

Dnes vypadalo mrtvé město naprosto opuštěně, i když Wax věděl, že opuštěné není. Přišel sem pronásledovat psychopata. A nebyl sám.

Sevřel rukama plot a přeskočil ho. Nohama dopadl do červené hlíny. Skrčil se a v podřepu běžel na druhou stranu staré kovárny. Oblečení měl zaprášené, ale dobře mu padlo – kvalitní oblek, stříbrná kravata, třpytivé manžetové knoflíčky na rukávech jemné bílé košile. Vypadal spíš, jako kdyby měl v plánu navštívit ples pro vybranou společnost v Elendelu, než že by se chtěl plížit ulicemi mrtvého města v Burinách a stíhat vraha. Aby to bylo dokonalé, měl na hlavě buřinku, aby mu nesvítilo slunce do očí.

Cosi se ozvalo. Někdo stoupl na prkno, které leželo přes ulici. Prkno zavržalo. Slabě, málem to neslyšel. Okamžitě však zareagoval. Rozdmýchal ocel, kterou pátil v žaludku. Zatlačil na pár hřebů ve zdi vedle sebe – přesně v okamžiku, kdy vzduch prořal výstřel.

Jak prudce zatlačil, zeď se zachvěla a staré rezavé hřeby stěží odolávaly jeho síle. Odhodilo ho to stranou. Skulil se na zem. Okamžitě se objevil modrý paprsek. Směřoval od kulky, která zasáhla zem v místě, kde ještě před okamžikem stál. Než se

stačil zvednout, přiletěla další. Ta už mířila lépe, ale nepatrně se odklonila z dráhy, když se k němu přiblížila.

Vychýlila ji jeho ocelová bublina a kulka mu prosvištěla těsně kolem ucha. Kdyby byl o pár centimetrů vpravo, trefila by ho do hlavy – bublina nebublina. Zklidnil dech, zvedl Sterrion a zamířil na balkon starého hotelu na druhé straně ulice, odkud oba výstřely padly. Balkon byl krytý vývěsním štítem hotelu, za nímž se mohl střelec ukrývat.

Wax vystřelil, zatlačil na kulku a poslal ji dopředu rychleji a prudčeji. A přesněji. Nepoužíval běžné olověné kulky. Potřeboval něco silnějšího.

Kulka ze slitiny olova zasáhla balkon a díky síle, s níž ji vyslal vpřed, prošla dřevem a zasáhla muže za ním. Modrý paprsek, který vedl od jeho zbraně, se zachvěl, když muž upadl. Wax pomalu vstal a oprášil si šaty. V tom okamžiku však třeskla další střela.

Zaklel a bezděky znovu zatlačil proti hřebům, i když ho instinkt varoval, že je pozdě. Jakmile zaslechl výstřel, nemohla ho už allomancie zachránit.

Tentokrát ho to povalilo na zem. Ta síla se musela někde projevit, a když se nepohnuly hřeby, musel se pohnout on. Zlostně zavrčel, když upadl, a pozvedl revolver. Na zpocenou ruku se mu lepil prach. Divoce pátral po střelci, který na něho vypálil. Netrefil se. Snad ta allomantická bublina –

Ze střechy kovárny se skutálelo tělo, žuchlo na zem a rozvířilo spršku červeného prachu. Wax několikrát mrkl, zvedl zbraň a znovu se příkrčený plížil podél plotu. Stále sledoval modré allomantické paprsky. Varovaly by ho, kdyby se někdo blížil – ovšem jenom v případě, že by ten člověk měl u sebe kov.

K tělu, které dopadlo vedle kovárny, nemířil jediný paprsek. Ovšem několik jich směřovalo k čemusi, co se pohybovalo za kovářskou výhní. Wax zacíлил na postavu, která vyrazila zpoza domku a sehnutá utíkala k němu.

Byla to žena. Měla na sobě dlouhý bílý kabát, dole s červenými skvrnami. Dlouhé tmavé vlasy si stáhla do ohonu a pod kabátem měla kalhoty, na nich široký pásek a na nohou robustní boty. Její obličej byl hranatý, s výraznými rysy a rty,

které se často na pravé tváři zvedaly do jakéhosi poloúsměvu.

Wax si viditelně oddechl a sklonil zbraň. „Lessie.“

„To ses zase svalil jak širokej, tak dlouhej, co?“ prohodila, když se dostala až k němu. „Máš na obličejích víc prachu než Miles vrásek. Možná už bys měl myslet na důchod, dědouši.“

„Lessie, je mi o *tři měsíce* víc než tobě.“

„Tak to jsou dlouhý tři měsíce.“ Nahlížela přes plot. „Viděl jsi ještě někoho?“

„Sundal jsem chlápka támhle z balkonu,“ odpověděl Wax.

„Ale nepoznal jsem, jestli to byl Krvavej Tan, nebo ne.“

„Nebyl. Ten by na tebe z takový dálky nestřílel.“

Wax přikyvoval. Tan rád jednal osobně. Zblízka. Byl to psychopat a naříkal, když měl použít zbraň. A taky málokdy někoho zastřelil, aniž by mohl sledovat, jakou má v očích hrůzu.

Lessie se rozhlížela po tichém městě a potom se podívala na něho, připravená vyrazit. Očima na okamžik zalétla kamsi dolů. K jeho náprsní kapsičce.

Wax sledoval její pohled. Z kapsičky mu vyčníval dopis, který ten den dostal. Odesílatelem bylo velkoměsto Elendel a adresován byl Lordu Waxiliánu Ladrianovi. To jméno Wax nepoužil už celé roky. Připadalo mu teď takové nepatřičné.

Zasunul tedy dopis do kapsičky. Lessie mu přičítala větší význam, než ve skutečnosti měl. Město ho neláká a dům Ladrianů se obejde bez něho. Měl ten dopis spálit. Kývl hlavou k ležícím mužům, aby odpoutal její pozornost.

„To je tvoje práce?“

„Měl luk,“ odvětila. „Šípy s kamennými hroty. Měl tě na mušce tam shora.“

„Dík.“

Pokrčila rameny a v očích jí blesklo uspokojení. Kolem těch očí se teď rýsovaly vrásky, které způsobovaly ostré sluneční paprsky v Burinách. Kdysi si s Waxem vedli evidenci, který z nich tomu druhému víckrát zachránil život. Ale nechali toho už před mnoha lety.

„Kryj mě,“ řekl Wax tiše.

„A čím?“ zeptala se. „Paravánem? Štítem z polibků? Už jsi stejně pokrytej prachem.“

Wax se na ni podíval se zvednutým obočím.

„Sorry,“ utrousila a zašklebila se. „V poslední době jsem moc často hrála karty s Waynem.“

Ušklíbl se, dřepl si k mrtvému tělu a převálil je. Byl to muž, od pohledu drsný chlapík s několikadenním strništěm na tvářích. Na pravé straně krvácel ze střelné rány. *Je mi povědomý*, pomyslel si Wax, když se mu prohraboval v kapsách a vytáhl střípek červeného skla, které mělo barvu jako krev.

Rychle se vrátil k plotu.

„Tak co?“ zajímala se Lessie.

„Chlap od Donala,“ odpověděl a stále držel červený skleněný střep.

„Svině,“ utrousila Lessie. „Jako by nás nemohli nechat na pokoji. Co?“

„Ty jsi *postřelila* jeho syna, Lessie.“

„A ty jeho bratra.“

„U mě to byla sebeobrana.“

„U mě taky,“ opáčila. „Ten fakan byl hrozně *protivnej*. A navíc to přece přežil.“

„Bez jednoho prstu na noze.“

„Deset jich stejně nepotřebuje,“ namítla. „Já mám sestřenici a ta má jen čtyři. A nic jí nechybí.“ Zvedla revolver a rozhlížela se po prázdném městě. „No, vypadá teda trochu zvláště, to jo. Kryj mě.“

„Čím?“

Pousmála se, přihrčila se a plížila se ke kovárně.

Pro věčnej Soulad, mám tu ženskou rád.

Sledoval, jestli někde nejsou ještě další střelci, ale Lessie se mezitím dostala ke kovárně, aniž by padl jediný výstřel. Wax na ni kývl a potom se vrhl přes ulici k hotelu. Skrčil se uvnitř a proslídil všechny kouty, aby vyčenichal nepřátele. Společenská místnost byla prázdná, schoval se tedy za dveřmi a mávl na Lessii. Doběhla k vedlejšímu domu na své straně ulice a rozhlédla se.

Donalovi lidé. Ano. Wax mu zastřelil bratra – vykrádal vlaky. Jenže pokud věděl, Donalovi o bratra stejně vůbec nešlo. Tomu šlo o jediné – o peníze. Proto je taky nejspíš tady. Vypsal

cenu na hlavu Krvavého Tana za to, že mu šlohl dodávku cerobendu. Nejspíš nečekal, že Wax půjde po Tanovi ve stejnou chvíli jako on, a jeho lidé měli příkaz Waxe i Lessii zabít, jakmile je někde uvidí.

Wax by byl skoro nejraději nechal mrtvé město být, ať si to tu Donal s Tanem rozdají sami. Jenže když na to pomyslel, cukalo mu v oku. Slíbil, že Tana dostane. Co se dá dělat!

Lessie na něj mávala z protějšího domu a potom ukazovala dozadu. Chce jít tím směrem a proplížit se podél dalších budov. Wax přikývl a udělal odměřené gesto. Bude se snažit napojit na Wayna s Barlem, kteří pročesávají město z druhé strany.

Lessie zmizela a Wax se vydal skrz starý hotel k bočnímu východu. Míjel špinavá doupata, která si tu udělaly krysy, ale i lidé. Město bylo stejně plné ničemů jako psí kožich blech. U jednoho brlohu bylo dokonce na plechové desce v kruhu kamenů cosi jako improvizované ohniště. Byl div, že to tu ten blázen nepodpálil a že celý hotel nevyhořel.

Wax otevřel boční východ a vyšel do uličky mezi hotelem a obchodem. Střelba by mohla být slyšet a někdo by se mohl jít mrknout. Lepší bude držet se v ústraní. Schoval se za obchodem a opatrně našlapoval po červené hlíně. Svah tu byl až na vchod do starého studeného sklepa porostlý plevem. Wax kolem něj chvíli kroužil, ale potom se zastavil. Mohla to být past.

Možná...

Klekl si ke dveřím a díval se dolů. Kdysi tu býval žebřík, ale už shnil. Dole po něm zůstala hromada ztrouchnivělých třísek. Vanul odtamtud mokrý a zatuchlý pach... možná s příměsí kouře. Někdo tam musel mít zapálenou louč.

Wax hodil do díry kulku a skočil za ní s připraveným revolverem. Než dopadl, začal plnit feruchemickou zásobárnu a snížil svou hmotnost. Byl twinborn – feruchem a allomant zároveň. Jako allomant dokázal pálit ocel a jako feruchem uměl měnit svou hmotnost. Byla to silná kombinace schopností.

Zatlačil na kulku pod sebou, čímž zpomalil svůj pád, a dopadl hladce. Vrátil svou váhu do normálního stavu – tedy do

stavu, který byl normální u něj. Často si odebíral čtvrtinu váhy, aby se mu lehčeji chodilo a aby rychleji reagoval.

Plížil se tmou. K nalezení Krvavého Tana vedla dlouhá a složitá cesta. Ovšem klíčem k jeho objevení bylo už samo o sobě to, že se z Feltrelu najednou stáhli všichni bandité, tuláci a ubožáci. Pomalu postupoval dolů, hlouběji do sklepa. Štiplavý pach kouře byl čím dál silnější, a i když světla ubývalo, rozeznal u zdi ohniště. A u něj žebřík, který by se dal odnést ke východu.

Zarazil se. To znamenalo, že člověk, který se ve sklepě ukrýval – mohl to být kdokoli, i Tan –, tam ještě musí být. Pokud neexistuje ještě nějaký další východ. Wax se opatrně kradl dál, mžoural očima a snažil se ve tmě zaostřit.

Vpředu spatřil světlo.

Zvedl zbraň, vyndal z mistpláště lahvičku a zuby vytrhl korkovou zátku. Jedním douškem spolkl whisky s ocelí, a obnovil tak své zásoby. Ocel rozdmýchal. Ano, opravdu je proti němu kovový předmět. Jak dlouhý ten sklep může být? Čekal, že bude malý, ale podle toho, že měl stěny zpevněné dřevěnou konstrukcí, se zdálo, že je hlubší a delší. Spíš jako jakási šachta.

Postupoval stále dál a sledoval modré paprsky. Kdyby ho někdo viděl, musel by zvednout zbraň. Paprsek by se vychýlil, kdyby se kov pohnul, a on by stačil zatlačit a nejspíš by tím dokázal vytrhnout zbraň nepříteli z ruky. Nic se ale nehýbalo. Posunul se dopředu a cítil zatuchlý pach vlhké země. Přiblížil se k mihotavému světlu, ale stále nic neslyšel. Modré paprsky se nehýbaly.

Nakonec se dostal tak blízko, že rozeznal malou lampu zavěšenou na háku na dřevěném trámu u zdi. Uprostřed chodby viselo ještě něco. Tělo? Oběšené? Wax tiše zaklel a pospíchal dál, ale obezřetně sledoval, jestli někde nenarazí na nějakou past. *Bylo* to mrtvé tělo, ale byl z toho zmatený. Na první pohled se zdálo, že je mrtvé už celou věčnost. V hlavě chyběly oči a kůže lpěla přímo na kosti. Tělo nepáchlo a nebylo nafouklé.

Bylo mu povědomé. Byl to Geormin, kočí, který vozíval poštu do Wertingu ze vzdálenějších vesnic v okolí. Aspoň měla

mrtvola na sobě jeho uniformu a vlasy také vypadaly jako jeho. Byla to jedna z prvních Tanových obětí. Wax šel po Tanovi od chvíle, co Geormin zmizel. To bylo ale teprve před dvěma měsíci.

Asi ho nabalzamoval, pomyslel si. Vylouhoval a vyčinil jako kůži. Znechutilo ho to. Geormin sice podváděl v kartách, ale chodíval s ním občas pít a byl to milý chlapík.

Nebyl ani normálně oběšený. Ruce měl zpevněné dráty, aby čněly do stran, hlavu nakloněnou ke straně a ústa násilně otevřená. Wax se od toho hrozného pohledu odvrátil. Cukalo mu v oku.

Pozor, pomyslel si. Nenech se od něj vyprovokovat. Klid. Mohl by se vrátit, aby Geormina odřízl. Teď si ale nemohl dovolit dělat hluk. Aspoň ví, že je na stopě. Je jasné, že tohle je doupě Krvavého Tana.

V dálce zahlédl další světlo. Jak může být ta chodba dlouhá? Zamířil k němu a našel další mrtvolu, tentokrát na postranní stěně. Annarel. Geoložka. Byla tu na návštěvě a zmizela brzy po Georminovi. Chudák. Byla mumifikovaná stejným způsobem a přibitá ke zdi ve zvláštní pozici, jako by klečela na kolenou a zkoumala hromadu kamení.

Před sebou měl další světlo. Rozběhl se. Bylo zřejmé, že tohle není sklep, že je to nějaké bývalé pašerácké doupě z dob, kdy byl Feltrel vzkvétající město. Tohle si sám Tan nepostavil. Ty dřevěné vzpěry jsou staré.

Wax minul dalších šest mrtvol. Každá byla osvětlena vlastní lucernou a každá měla jinou pozici. Jedna seděla na židli, jiná visela, jako by letěla, několik jich bylo přibitých ke zdi. Ty byly čerstvější. Poslední tělo bylo mrtvé jen chvíli. Byl to štíhlý muž a visel s rukou u hlavy, jako by salutoval. Wax ho nepoznal.

Mrcha Zmar, ulevil si v duchu. Tak tohle není Tanův brloh... to je Tanova galerie.

Zvedal se mu žaludek, ale utíkal ještě k další lucerně. Svítala jasněji. Cestou si uvědomil, že to není lampa, ale denní světlo, které sem dopadá čtvercem vyříznutým ve stropě. To je tedy konec chodby, nejspíš tu někdy býval poklop a už dávno shnil. Chodba postupně stoupala až nahoru k východu.

Wax došel až k němu a opatrně vystrčil hlavu. Východ ústil v budově. I když byla bez střechy, cihlové zdi byly téměř nedotčené a vpředu, po Waxově levici, stály čtyři oltáře. Stará kaple zasvěcená Hrdinovi z Hathsinu. Zdálo se, že je prázdná.

Vylezl ven, Sterrion v pohotovosti, plášť samé bláto. Čistý suchý vzduch byl pro něho jako rajska vůně.

„Život je jedno velký představení, co?“ rozlehlo se opuštěným kostelem.

Wax okamžitě uskočil ke straně a přitočil se k oltáři.

„Jenže my v něm nejsme herci,“ pokračoval hlas. „My jsme jen loutky.“

„Tane,“ houkl Wax, „vylez.“

„Já jsem viděl boha, ty jeden ochránče zákona,“ šeptal Tan. Kde jen může být? „Viděl jsem samotnou smrt. Měla v očích bodce. Viděl jsem Hrdinu a Hrdina je život.“

Wax se rozhlížel po kapli. Všude se válely polámané lavice a spadané sochy. Obešel oltář dokola a odhadoval, že ten zvuk vychází zezadu.

„Ostatní tápou,“ mumlal Tan, „ale já vím. Já vím, že jsem loutka. To jsme všichni. Jak se ti líbila moje přehlídka? Dalo mi to takovou práci.“

Wax se plížil podél pravé stěny a nechával za sebou stopy v prachu. Dýchal mělce a po pravém spánku mu stékal pramínek potu. Cukalo mu v oku. V duchu viděl ty mrtvolky na zdech.

„Spousta lidí nikdy nedostane možnost vytvořit nějaký umělecký dílo,“ žvanil Tan dál. „A nejlepší umělecký díla jsou ty, co nejdou už nikdy opakovat. Trvalo mi celý měsíce, roky, než jsem to připravil. Všechno přesně na své místo. Jenže jednou se to stejně zkazí. Neumím je pořádně nabalzamovat, nemám na to čas ani prostředky. Dokázal jsem je udržet jen na tuhle jednu show. Zejtra už bude po ní. Jste jedinej, kdo to viděl. Jedinej. Protože... my jsme prostě jenom loutky... víte...“

Ten hlas se ozýval *opravdu* zezadu. Z místa, kde byla jakási hromada sutin, která blokovala výhled.

„A hejbe s náma někdo jinej,“ dodal Tan.

Wax se přikrčil vedle kupy sutin a pomalu zvedl Sterrion.

Před ním stál Tan a před sebou držel Lessii s očima vytřeš-

těnýma a roubíkem v ústech. Na ruce a na noze měla krvácející rány. Wax strnul na místě, zbraň stále zvednutou. Tan ji poštělil. Byla bledá. Ztratila asi dost krve. Jinak by ji Tan nepřemohl.

Wax se ani nehnul. Neměl strach – to si nemohl dovolit. Kdyby se bál, tak by se roztrásl a potom by minul. Viděl Tanovu tvář za Lessiinou. Kolem krku jí Tan přiložil škrtidlo.

Byl hubený a měl dlouhé štíhlé prsty. Dřív pracoval v pohřebním ústavu. Prořídlé černé vlasy nosil napomádované a sčesané dozadu. Na sobě měl hezký oblek, ale potřísněný od krve.

„Hejbe s náma někdo jinej, ochránče zákona,“ opakoval tiše.

Lessie se podívala Waxovi do očí. Oba věděli, co v takové situaci dělat. Minule byl zajatcem on. Lidé je vždycky využívali jako rukojmí, jednoho proti druhému. Lessie v tom dokázala vidět dokonce i jistou přednost. Vysvětlovala si to tak, že kdyby Tan *nevěděl*, že patří k sobě, rovnou by ji zabil. Místo toho ji ale jen zajal. Takže ještě měli šanci z toho nějak vyklouznout.

Wax zamířil hlaveň Serrionu. Natahoval spoušť, až vyrovnal protiváhu západky, a chystal se vypálit... a Lessie mrkla. Jednou, dvakrát, třikrát.

Wax vystřelil.

V tom okamžiku Tan strhl Lessii doprava.

Střela prosvištěla vzduchem a odrazila se od červených cihel. Lessie trhla hlavou. Waxova kulka ji zasáhla nad pravé oko. Po cihlové zdi za ní se rozstříkla krev. Lessie se sesunula na zem.

Wax stál strnulý, zděšený. *Ne... takhle ne... to nejde...*

„Nejlepší představení,“ poznamenal Tan, usmíval se a shlížel na Lessiino tělo, „se hrajou jen jednou.“

Wax ho střelil do hlavy.

O pět měsíců později procházel Wax vyzdobenými místnostmi na velkém bujarém večírku a míjel muže v tmavých oblecích se šosy a ženy v barevných šatech s vosími pasy a bohatým řasením a sklady. Oslovovali ho Lorde Waxiliáne, když s ním mluvili.

Každému pokynul, ale nenechával se vtáhnout do hovoru. Směřoval do jednoho ze zadních salonků, osvětleného elektrickými lustry – vymožeností velkoměsta, která poskytovala stálé rovnoměrné světlo a zaháněla podvečerní chmury. Sledoval, jak okenní sklo zvenku lechtá mlha.

V tu chvíli zapomněl na dekorum, otevřel masivní dveře s dvojitým sklem a vyšel na velký balkon. Konečně měl pocit, že může zase dýchat.

Zavřel oči, nadechl se a vydechl a nasával do sebe celým obličejem vlhkou mlhu. *Ty domy tady ve městě jsou... k udušení*, pomyslel si. *Je možné, že už jsem na to zapomněl, nebo jsem to jen nevnímal, když jsem byl mladší?*

Otevřel oči, opřel se rukama o zábradlí balkonu a díval se na Elendel. Bylo to největší město na světě, metropole, kterou navrhl sám Soulad. Místo, kde Wax prožil mládí. A kde posledních dvacet let nebyl doma.

I když od Lessiiny smrti uplynulo už pět měsíců, stále mu zněl v uších ten výstřel a stále měl před očima krev na cihlové zdi. Odešel z Burin, vrátil se do města a vyslyšel zoufalé naléhání své morální povinnosti převzít dům po strýcově smrti.

Pět měsíců úplně jiného života, a přesto stále slyšel tu ránu. Břítkou, ostrou, jako když pukne obloha.

Za zády vnímal z teplého salonu melodický smích. Cettův zámeček bylo honosné místo, samé drahé dřevo, měkké koberce a třpytivé lustry. Na balkoně však byl sám.

Odsud měl krásný výhled na osvětlenou Demouxovu třídu. Byla lemována dvěma řadami elektrických lamp, které na ni vrhaly ostré bílé světlo. Zářily jako bílé nafouknuté bubliny podél širokého bulváru, zarámovaného z obou stran ještě širším kanálem, na jehož klidné tiché hladině se světlo odráželo. Ze vzdáleného centra města bafal na pozdrav večerní vlak a prostoupil mlhu tmavým kouřem.

Po Demouxově třídě Wax viděl až k Železné jehle a Tekielově věži. Každá stála na jedné straně kanálu. Obě budovy byly nedokončené, ale jejich ocelové konstrukce čnily vysoko k obloze. Až příliš vysoko.

Architekti se předháněli v nových a nových zprávách o tom, jak vysoko až mají budovy vyrůst. Právě na tomto večírku zaslechl řeči, ovšem celkem věrohodné, že se oba architekti chlubili, že budovy budou mít víc než padesát pater. Nikdo netušil, která nakonec bude vyšší, a tak se na to uzavíraly přátelské sázky.

Wax znovu nasál mlhu. V Burinách by Cettova třípatrová vila byla vysoké stavení. Tady byla maličká. Svět se změnil za tu dobu, co ve městě nebyl. Vypěl, už nepotřeboval oheň, aby mohl ve tmě svítit, a budovy sahaly výš k obloze než mlha. Jak se tak díval na širokou ulici na okraji Pátého oktantu, připadal si najednou hrozně starý.

„Lorde Waxiliáne?“ ozval se za ním hlas.

Otočil se. Ve dveřích stála starší dáma. Lady Avin Cettová. Šedé vlasy měla vyčesané nahoru do uzlu a na krku granátový náhrdelník. „Ale pro věčný Soulad, mladíku, vy tu nastydnete! Pojdte dovnitř, je tam někdo, koho určitě rád uvidíte.“

„Přijdu hned, Lady Cettová,“ odpověděl. „Jen se trochu potřebuju nadýchat čerstvého vzduchu.“

Lady Cettová se zamračila, ale odešla. Nějak nevěděla, co si o něm má myslet. To vlastně nevěděl nikdo. Někteří ho brali

jako podivínského potomka Ladrianů, kolem něhož se točí divné historky o krajích za horami. Jiní zase jako nekulturního venkovského kašpara. Nejspíš bude asi na obojím trochu pravdy, usoudil.

Celý večer byl středem pozornosti. *Předpokládalo se*, že hledá partnerku. Všem to bylo jasné. Dům Ladrianů byl po strýcově neuváženém zacházení s rodinným majetkem insolventní a nejjednodušším řešením byl jedině vhodný sňatek. Strýci se ovšem podařilo *zároveň* urazit tři čtvrtě příslušníků městské smetánky.

Wax se vyklonil z balkonu. Po stranách ho tlačily revolvéry. Se svou dlouhou hlavní nebyly určeny k tomu, aby je majitel nosil v podpaží. Celý večer se kvůli nim pohyboval neohrabaně.

Měl by se vrátit zpátky, zapříst hovor s lidmi a pokusit se oprášit čest Ladrianů. Jenže jenom představa té přeplněné místnosti, horka, tlačících se lidí... Vedra a vydýchaného vzduchu...

Nenechal si čas na rozmyšlenou, přehoupl se přes zábradlí a padal přes tři poschodí dolů. Spálil ocel, hodil dolů nábojnici a zatlačil na ni. Tím urychlil její pád. Téměř pravidelně využíval feruchemie ke snížení své váhy. Byl lehčí, než by měl být. Už skoro ani nevěděl, jaké to je, mít svou normální váhu.

Když nábojnice dopadla, znovu na ni zatlačil a rozletěl se horizontálně nad zahradní zeď. Dotkl se jednou rukou jejího studeného kamene, přehoupl se přes ni, snížil svou váhu na zlomek normálu a padal na druhou stranu. Přistál měkce.

No dobře, řekl si, přikrčil se a mžoural skrz mlhu. *Dvůr pro vozy*. Ve vzorných řadách tu stály vozy, kterými sem hosté přijeli. Muži, kteří tu na ně dohlíželi, seděli a povídali si v několika útulných místnostech, z nichž se linula do mlhy teplá oranžová záře.

Žádná elektřina, ale staré dobré plameny.

Prošel kolem vozů, až našel svůj. Otevřel zavazadlový prostor a zalovil v něm.

Svlékl sako večerního společenského obleku a přehodil přes sebe mistplášť, dlouhý kabát podobný svrchníku, s tlustým

límcem a rukávy s manžetami. Brokovnici zasunul do pouzdra uvnitř, připnul si pás a z obou boků do něj zasunul Sterriony.

No, pomyslel si, *tak je to lepší*. Bude muset přestat nosit Sterriony a pořídit si něco praktičtějšího a nenápadnějšího. Jenže zatím ještě nenašel nic lepšího než výrobky od Ranette. Ale nepřestěhovala se ona vlastně sem do města? Možná by ji mohl vyhledat a přemluvit ji, aby mu vytvořila něco na míru. Pokud ho ovšem rovnou nezastřelí.

O pár okamžiků později se řítíl městem a mistplášť mu vlál za zády. Nechal si ho vpředu rozepnutý, takže pod ním byla vidět černá košile a kalhoty od obleku. Mistplášť mu sahal až ke kotníkům a od pasu byl rozdělený na pruhy, které za ním při rychlém pohybu vlály a šustily.

Odhodil nábojnici a vymrštil se vysoko k obloze. Doskočil na střechu domu na protější straně ulice. Ohlédl se zpátky k Cettově vile, jejíž okna zářila do tmy. Jaké tam asi budou kolovat drby, když takhle zničehonic zmizel?

No, stejně už vědí, že je twinborn – to se před veřejností neutají. Tenhle útěk mu samozřejmě na dobré pověsti nepřidá, ani jeho domu. Jenže v tu chvíli mu to bylo jedno. Skoro každý den od okamžiku, kdy se sem vrátil, trávil na nějakých společenských akcích a už celé týdny nebyla venku mlha.

A on mlhu potřebuje. Je to jeho přirozenost.

Rozběhl se po střeše, seskočil dolů a směřoval k Demouxově třídě. Těsně než dopadl na zem, odhodil nábojnici a zatlačil na ni, a tím svůj pád zpomalil. Dopadl do záhonu ozdobných křovin. Zachytil se o ně pláštěm, a způsobil tak hluk.

Sakra. V Burinách nikdo ozdobné křoviny nepěstuje. Vyprostil plášť z trnů a zašklebil se, když to znovu hlasitě šustilo. Pár týdnů ve městě, a už všechno zapomněl? Zavrtěl hlavou a znovu se vznesl do vzduchu nad široký bulvár s kanálem. Stočil se ke straně, přeletěl ulici a zastavil se na elektrické lampě. Na takovémhle moderním městě bylo krásné, že v něm byla spousta kovových předmětů.

Usmál se, rozdmýchal ocel a potom se odrazil od lampy a vymrštil se širokým obloukem do vzduchu. Kolem něho vířila mlha, kroužila a chladila mu tváře. Bylo to vzrušující.

Člověk nikdy nepozná pravousvobodu, dokud se nevymaní z gravitace a nevyhlédne k obloze.

Na vrcholu svého oblouku zatlačil na další lampu a dostal se ještě dál. Dlouhá řada pouličních lamp mu vytvořila jakousi soukromou železnici. Skákal od jedné ke druhé a vzbuzoval pozornost lidí, kteří je míjeli ve vozech tažených koňmi nebo ve vozech bez koní.

Usmíval se. Mincířů jako on bylo poměrně málo, ale Elendel byl obrovské město s velkou populací. Nebude ani první, ani poslední, koho tu lidé uvidí skákat po kovových předmětech. Mincíři měli v Elendelu velké uplatnění jako rychlí kurýři.

Stále ho ohromovala velikost města. Žily tu miliony lidí, možná *pět* milionů. Nikdo o tom neměl přesný přehled. Město tvořilo osm čtvrtí nazývaných oktanty.

Miliony. Nedovedl si to představit, i když tu vyrostl. Než odešel z Wertingu, připadalo mu, že už i ten začíná být moc přelidněný, a to tam nemohlo bydlet ani deset tisíc obyvatel.

Doskočil na pouliční lampu přímo před masivní Železnou jehlou. Zaklonil se a prohlížel si stavbu tyčící se vysoko do mlhy. Nedokončený vrchol se ztrácel ve tmě. Dokázal by na něco tak vysokého vyšplhat? Jenže nemohl tahat za kovy, mohl na ně jenom tlačit – nebyl žádný mytický mistborn jako Hrdina z Hathsinu nebo Následnice. Měl jednu allomantickou schopnost a jednu feruchemickou, a i to bylo víc, než mohl vůbec chtít. Mít jenom jednu z nich už bylo vzácné – a být twinborn jako Wax, to už bylo něco skutečně výjimečného.

Wayne tvrdil, že si zapamatoval jména všech možných kombinací, které u twinbornů existují. Jistě. Wayne taky tvrdil, že jednou ukradl koně, který, když ržál, vydával čisté tóny, jenže jeho řeči bylo nutné brát s rezervou. Waxe nějaká vymezení nebo výchyty twinbornských schopností až tak nezajímaly.

Lidem jeho typu se říkalo narážeči – měli schopnosti mincířů a odlučovačů. Většinou ho ale ani nenapadlo o sobě v těchto souvislostech vůbec přemýšlet.

Začal plnit své feruchemické zásobárny – náramky, které nosil na obou pažích – odčerpával svou hmotnost, tím byl lehčí a zásobu hmotnosti si uchovával pro využití někdy v budouc-

nu. Potom – zapomněl na chvíli na všechnu obezřetnost – rozdmýchal ocel a *zatlačil*.

Vystřelil nahoru. Kolem uší mu hučel vítr. Lampy byly dobré kotvy – obsahovaly spoustu kovu a pevně držely v zemi – a dokázaly ho vyhodit velmi vysoko. Stočil se mírně stranou a před očima se mu začaly míhat mnohopatrové budovy, až postupně splynuly v jednu proměnlivou barevnou skvrnu. Dopadl asi o dvacet pater výš, přesně ve chvíli, kdy jeho tlak na lucernu začínal slábnout.

Tato část budovy už byla dokončená a obložená tvarovaným materiálem, který napodoboval opracovaný kámen. Prý se to jmenuje keramika. Na vysoké budovy se používala často. Spodní patra byla pokrytá kamenem a vyšší touto lehčí imitací.

Chytil se výčnělku. Nebyl tak lehký, že by ho odnesl vítr – měl na pažích zásobárny a u boků zbraně. Tím, že byl lehčí, se ovšem snáz udržel.

Pod ním vířila mlha. Vypadala skoro až hravě. Zvedl hlavu a rozhodoval se, co udělá teď. Ocel, kterou páčil, mu ukázala modré paprsky k nejbližším zdrojům kovu. Většinou to byly části budovy. Kdyby na některou zatlačil, odhodilo by ho to daleko od ní.

Tam, pomyslel si, když necelé dva metry nad sebou objevil masivní římsu. Vyšplhal se po straně budovy až k ní. Stěna byla plastická, a i když měl na ruku rukavice, cítil se jistě. Mincíři se rychle naučili nebát se výšek. Vylezl nahoru na římsu, shodil nábojnici a zastavil ji botou.

Vzhlédl a odhadoval trajektorii. Z opasku vytáhl lahvičku, odzátkoval ji a spolkl její obsah, tekutinu s ocelovými hoblinami. Sykl, jak ho whisky páčila v hrdle. Dobrý materiál, ještě od Stagina. *Sakra, tohle mi bude chybět, až mi to dojde*, řekl si a schoval lahvičku.

Většina allomantů whisky v lahvičkách s kovy nepoužívala. Většina allomantů totiž promeškala vhodnou příležitost. Usmál se, když pocítil, jak se mu obnovuje vnitřní zásoba. Potom rozdmýchal kov a vymrštil se nahoru.

Vyletěl proti noční obloze. Železná jehla bohužel měla horní patra ze všech stran zúžená, nahoru byla stále užší a užší. To

znamenalo, že i když se katapultoval přímo podél budovy, za chvíli stoupal tmou sám uprostřed mlhy a budova byla dobrých pár metrů od něho.

Sáhl pod plášť a vyndal z velké kapsy uvnitř zbraň s krátkou hlavní. Otočil ji směrem od sebe, přitiskl si ji k boku a vypálil. Byl tak lehký, že ho zpětný náraz odhodil směrem k budově. Za ním se nesla ozvěna výstřelu. Měl ale v nábojnicích tříštivé náboje, příliš malé a lehké na to, aby někomu ublížily, když vystřelí ve výšce.

Narazil do zdi věžovité stavby o pět pater výše, než byl původně, a chytil se ostrého výčnělku. Tato vrchní podlaží měla nádhernou výzdobu. Kdo se ale na ni měl podle architektů dívat? Potřásl hlavou. Architekti jsou stejně podivíni. Nepraktičtí. To takový zbrojař, to je něco jiného. Wax se vyšplhal o patro výš a znovu se vrhl nahoru.

Dalším skokem se dostal do ocelové kostry nedokončených horních pater. Prošel se po traverzách a vylezl až na nejvyšší trám. Snížil si váhu, aby mu to šlo snáz.

Z té výšky se mu točila hlava. I když mu výhled zčásti stínila mlha, viděl dole tu dvojitou řadu pouličních lamp osvětlujících ulici pod ním. A kolem další tlumenější světla po celém městě, jako plovoucí svíce na pohřbu mořeplavce na oceánu.

Kdysi se v tomhle městě cítil doma. Ještě předtím, než strávil dvacet let v prachu, kde byl zákon někdy jen matnou vzpomínkou a kde se kočár pokládal za rozmařilost. Co by si asi pomyslela Lessie o tomhle vynálezu, co jezdí bez koní na lehkých kolech určených pro městské dlážděné ulice? O vozech, které potřebují k pohonu olej nebo mazivo místo sena a podkov?

Otočil se. Z té dálky ve tmě a v mlze bylo těžké odhadovat, kde co leží, ale přece jen měl výhodu, že v této části města vyrostl. Město se změnilo, ale zase *ne tolik*. Odhadl směr, zkontroloval zásoby oceli a vymrštil se do tmy.

Odrazem z tohoto obrovského nosníku letěl velkým obloukem přes město aspoň půl minuty. Z vysoké věže za ním zbyla jenom temná silueta a potom zmizela úplně. No, svou zvědavost ukojil. Vnořil se do mlhy. Když se světla přiblížila a pod sebou nikoho neviděl, namířil zbraň na zem a stiskl spoušť.

Náraz ho na okamžik katapultoval zpátky nahoru a zpomalil jeho klesání. Zatlačil na nábojnici na zemi a zpomalil se ještě víc. Dopadl lehce do podřepu. Všiml si rozmrzele, že jeho střela málem zničila hezké dláždění.

Pro věčnej Soulad! ulevil si v duchu. Na tohle místo si opravdu bude muset zvykat. *Jsem jako valach v záhonu kytek*, pomyslel si a zasunul zbraň zpátky na místo. *Budu muset trochu zapracovat na noblese.*

Venku v Burinách byl považován za uhlazeného gentlemana. Ale tady, jestli si nedá pozor, bude za chvíli opravdu tím buranem, za kterého ho většina lepší společnosti už stejně pokládá. To –

Výstřel.

Wax okamžitě zareagoval. Zatlačil bokem na železnou bránu, skrčil se a skulil se stranou. Vstal, pravou rukou sevřel Sterrion a levou sáhl po zbrani do kapsy mistpláště.

Upřeně zíral do tmy. Že by jeho bezmyšlenkovité střelení vzbudilo pozornost místních strážníků? Znovu práskly výstřely. Zamračil se. *Ne, tohle je moc daleko. Něco se děje.*

To ho okamžitě probudilo. Vyskočil do vzduchu a zatlačil na bránu, aby se dostal dost vysoko. Dopadl na střechu domu. V této čtvrti byly samé dvoupatrové a třípatrové domky a mezi sebou měly úzké uličky. Jak můžou lidé žít v tak stísněném prostoru? On by se z toho zbláznil.

Přeběhl několik domků – výhodou bylo, že měly rovnou střechu – a potom se zastavil a poslouchal. Srdce mu divoce tlouklo a ve skrytu duše si uvědomil, že si něco takového přál. Že právě to ho vypudilo z večírku a vábilo na mrakodrap a do mlhy. Ve Wertingu míval často noční hlídky, když se město rozrostlo.

Pohrával si s revolverem. Mezitím se ozval další výstřel, tentokrát blíž. Odhadl, jak je daleko, potom shodil nábojnici a zatlačil na ni a vymrštil se do vzduchu. Vrátil si váhu na tři čtvrtiny normálu a nechal ji tak. Člověk potřebuje nějakou hmotnost, když má efektivně bojovat.

Kolem něho kroužila mlha, rozpínala se a škádlila ho. Nedalo se dopředu uhodnout, kterou noc mlha bude a kterou ne,